

Németh András

# P. Gy. költő utolsó, ajándék tautológiájára a feleségének?

Én adom a valóságot,  
te majd megszépítheted.  
És azt, amit belém látott  
üveggolyóként szemed,

megőrzöm. (Mintha lábat bot  
segítene. Égre tedd  
fel a sánta szivárványt, ott  
a helye.) Az életed

vagyok? Üres, fehér fény? Ház.  
Bármerre a hold alatt.  
Csak muskátliban égő láz

az ablaka. Vagy szakadt  
férfifénykép. Az álom. Száz  
özvegycsókja óv meg téged védő falat.

# A taorminai görög színház egyik oszlopához

Te, halott színészekre váró, élő márványbabér,  
a múltad, most, mennyit ér?  
Mit kell tenned, hogy ne légy önmagad?  
Betöltenéd az űrt, mi rádtapad?

Vagy közted meg más között  
van, és talán lesz? Föléd költözött  
az ég. Magányod köve meghasad,  
porladsz, tömb tudat, végül hangyahad

hódít meg. Én adjalak  
el rabszolgának? Falak,  
templom nélkül hívsz imádkozni. Pad

helyett leülök eléd  
a fényre. Nézem, a szépség beszéd,  
a szél farag. Isten vésőjének semmi sem marad.

# Friss virág, csók és valóság

*– Testem csak egy  
lutrophorossal  
díszített síremlék?*

Seszín fűvet vigyáznak itt  
eres márványon füst szavak –  
Gyermektelent a mennybe vitt  
a sors, vagy szűz mítoszba csak –

A múlt időtlen asszonyarc,  
lehetnék én is újra félthető –  
S te, könny, vakíts, akár a kvarc,  
hazudj, dicsérj, mint bölcs eső –

De töltenéd a szomjazó,  
törött vázám, vándor, ha élsz –  
Tied a nő, a szép, a jó,  
szobormellemhez száddal érsz –